

„Emma, kan je nu je niet een beetje vermennen! Wat moeten de meiden wel denken?”

Korzelig had hij gesproken; het antwoord bleef uit.

„Kom, sta op, hè? . . . Emma . . . ga je mee?”

Nog altijd geen antwoord; het snikken duurde voort.

Met moeite weerhield hij zich haar aan te vatten, op te richten en mee te sleuren, de kamer uit, naar beneden.

Maar plotseling was 't hem, of hij haar mooie, melancholieke oogen, die nu zoo bitter weenden, zien kon en hij werd verteederd door haar stom, overstelpend verdriet.

Arm kind; zij scheen wel diep ongelukkig te zijn.

Een bleeke, treurige helderheid breidde zich bedarend uit over de woelende zwarte zee in zijn hoofd. Het werd licht in zijn ziel en hij voelde een traan van warm medelijden afbiggelen langs zijn wang.

Zij was toch zijn vrouw, zijn Emma!

Behoedzaam trad hij nader; vlak voor de chaise-longue liet hij zich op de knieën neder en, zacht haar voorhoofd streelend, sprak hij, eerst nog wat opgewonden, allengs kalmer.

„Emma . . . kindlief . . . waarom huil je zoo? . . . Kom nu, kom nu . . . Ik heb een paar harde woorden gebruikt . . . 't is waar; maar mijn God, verplaats je toch eens in mijn toestand! Jij leeft in een onmogelijke, romantische wereld; maar ik . . .”

„Ach, neen, Willem, dat is 't niet; dat is 't niet!”

„Wat is 't dan? . . . Dat ik, zonder je te waarschuwen, naar Den Helder ben gegaan . . . laat dat nu wezen, wat het wil; maar je maakt me niet wijs, dat je daarom zoo huilt. Wat gaat er bij je om; waarom spreek je niet? . . . Heeft je eigen man dan geen recht meer op je vertrouwen? . . . Zeg, hè? . . . Je bent al zoo lang verdrietig, melancholiek . . . ongelukkig, of hoe wil je 't noemen. Ik heb 't wel gemerkt; maar je verwaardigt je niet er een woord over los te laten. Ben ik dan te dom of . . . te gevoelloos, om daar iets van te kunnen begrijpen?”

Rijkelijker begonnen haar tranen te stroomen en nu doortrok het medelijden zijn stem met innige gemoedelijkheid.

„Emma . . . heb ik niet altoos in je pretjes gedeeld? . . . Waarom zou ik dan nu niet in je verdriet willen deelen? . . . Zeg me, wat je op 't hart hebt . . . Kom, zeg 't . . . toe.”

Nog was zij tot spreken niet in staat; maar wel hief zij zich op, sloeg hem de armen om den hals en lei het schokkende hoofd tegen zijn borst aan.

Zelfverwijt doorknaagde hem 't hart; waarom had hij niet eer zoo gesproken?

En hij ging voort:

„Ben je dan heusch ongelukkig?”

„Ik heb er immers geen reden voor, Willem . . . Ach, daarom huil ik niet; maar . . . dat jij 't gemerkt hebt, zie je, dat jij . . .”

En op nieuw barstte zij uit in snikken.